

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation
Café

June 2017

Dan Sociu

translated into English by
MTTLC graduate

Ana-Maria Țone

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 176
June 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLG
© The University of Bucharest

Poems by **Dan Sociu**

translated into English by
MTTLG graduate
Ana-Maria Tone

Reviser:
Alexandra Velicu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

June 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Dan Sociu

Translated into English by
MTTLC graduate

Ana-Maria Țone

June 2017

Cuprins

Table of contents

<i>Proces-verbal</i>	6	<i>Papers</i>	6
<i>Prima noapte</i>	8	<i>The first night</i>	8
<i>Pentru că am ascultat împreună cum bătea inima micuței gimnaste în colțul covorului uriaș</i>	10	<i>Because we listened together to the heart of the little gymnast beating in the corner of the huge mat</i>	10
<i>Melodramă provincială</i>	12	<i>Provincial melodrama</i>	12
<i>2.09.2010</i>	18	<i>2.09.2010</i>	18
<i>(Ce trist și frumos e când omul se-nșală)</i>	21	<i>(How sad and beautiful man is when he's wrong)</i>	21
<i>(Pare un vis universal. l-am auzit)</i>	22	<i>(It seems to be a universal dream. I've heard it)</i>	22
<i>(Vara mamei m-a rugat să le scriu ceva)</i>	23	<i>(My mother's cousin asked me to write something)</i>	23
<i>pentru Didi</i>	24	<i>for Didi</i>	24
<i>(Ești atât de frumoasă după ce am mâncat.)</i>	25	<i>(You're so beautiful after I eat.)</i>	25
<i>(Nu mai poate preda, acum face semne)</i>	26	<i>(He can't teach anymore, he draws signs now)</i>	26
<i>(Dormisem doar o oră, și aia în frig.)</i>	27	<i>(I had slept only an hour in the cold.)</i>	27
<i>(Și a băut berea în câteva ore, ai)</i>	28	<i>(And he drank his beer in a couple of hours, you)</i>	28
<i>(N-am mai văzut un copil așa de vesel,)</i>	29	<i>(I've never seen such a jolly child,)</i>	29
<i>(O colegă i-a adus din Ungaria,)</i>	30	<i>(A colleague brought her from Hungary,)</i>	30
<i>(Peste drum e o sală de fitness pe trei)</i>	31	<i>(Across the street there is a fitness gym on three)</i>	31
<i>(Seara, se urcă pe garaj, de pe garaj)</i>	32	<i>(At night, he climbs up the garage, from the garage)</i>	32
<i>(Cândva erau mai puține avioane)</i>	33	<i>(There were fewer planes once)</i>	33

(Nimic nu mai e posibil între mine)	34	(Nothing is possible any more between me)	34
(Cînd mai înnebunesc seara. Bătrînica)	35	(When I sometimes go mad in the evenings. The old lady)	35
(Citesc despre inconsistența anului)	36	(I read about the year's inconsistency)	36
(Într-o cameră, tatăl stă pe canapea)	37	(In a room, the father sits on a sofa)	37
(Erai atît de absentă cînd te spălai)	38	(You were so absent when you washed)	38
(Am coborît din mașină, eu să fumez,)	39	(We got off the car. I, for a smoke,)	39
(Nevastă-mea e ca una dintre animalele alea, hermelinele)	40	(My wife is like one of those animals, the stoats,)	40
(Zilele apar și dispar de-acolo, din corason)	42	(Days come and go from there, from the corason)	42
(Mai puțin luat de muzică și mai atent la mîinile toboșarului)	45	(A little less caught in the music and more careful for the drummer's hands)	45
Cîntec eXcesiv I	47	Excessive Song I	47
Cîntec eXcesiv II	51	Excessive Song II	51
Cîntec eXcesiv IV.....	53	Excessive Song IV	53
Rostogol	55	Skateboard	55
Arta moartă a comparației	57	The dying art of comparison	57
Greenwich	60	Greenwich	60
Interviu cu Dan Sociu	64	Interview with Dan Sociu	64

Proces-verbal

Maică-mea. Când am început și eu să fiu salariat
mă tot gîndeam să-i iau o mașină automată
pentru tot ce mi-a spălat de mîină.
De fapt doar cîteva zile m-am gîndit:
am răsfoit broșuri, am calculat rate.
Apoi am uitat.
Nevastă-mea lucra la Altex, referent de credit.
Privea oamenii-n ochi
și hotăra dacă merită televizor.
Mie nu mi-ar fi vîndut o mașină de spălat
și ar fi avut dreptate.
Îmi spunea la telefon că e tristă,
că lucrează 14 ore pe zi, și sîmbăta și duminica,
și-o vede pe fiica noastră foarte rar,
aproape la fel de rar pe cît o vedeam eu.
Zicea: week-end-ul trecut
abia s-a uitat la mine,
s-a jucat tot timpul cu un retardat
enervant de prin vecini.

Papers

My Mum. When I started to get paid
I kept thinking I'd buy her a washing machine
for everything that she'd washed for me by hand.
Actually, I thought about it just for a few days:
I looked through leaflets, I calculated instalments.
Then I forgot –
My wife worked at Altex as a credit advisor.
She looked into people's eyes
and decided if they deserved a TV,
So she wouldn't have sold me a washing machine
and she would've been right.
She told me on the phone that she was sad,
that she worked fourteen hours a day, including Saturdays and
Sundays,
and that she very rarely saw our daughter,
almost as rarely as I saw her.
She used to say: *last weekend*
she barely looked at me,
she kept playing with an annoying

Nevastă-mea a vrut să fie psiholoagă
la copii cu nevoi speciale,
o psiholoagă specială, entuziastă,
care pune suflet în interpretarea desenelor
dar pe urmă i s-au părut enervanți.
M-a iubit și pe mine
și pe urmă nu m-a mai iubit
și nu aveam decât nevoie simple.
Am iubit-o
și pe urmă n-am mai iubit-o
și n-avea decât nevoi obișnuite.
O iubesc și pe maică-mea
și ea mă iubește, că așa e design-ul. Și-a luat
între timp mașină de spălat,
e singură și mă sună de câteva ori pe zi
să-mi povestească ce vede la televizor.
Între timp am divorțat și cu acte,
cu proces-verbal, Doamne, cum eram povestiți
în procesul-verbal, *voi oamenii*, spunea,
sînteți ființe confuze, confuze.

retarded neighbour.
My wife wanted to be a psychologist
for children with special needs,
a *special* psychologist, an enthusiast,
who poured her soul into the interpretation of drawings
but then she found them annoying.
She loved me, too –
and then she stopped loving me
and I had only simple needs.
I loved her
and then I stopped loving her
and she had only ordinary needs.
I also love my mother
and she loves me, too, that's human nature. Meanwhile,
she's bought a washing machine,
she's lonely and she calls me several times a day
to tell me what she sees on television.
Meanwhile, we have officially divorced as well,
with papers to prove it, God, how they told our story
in the minutes, *you people*, it said,
are confused, confused beings.

Prima noapte

În noaptea în care i-am spus, înainte să adormim,
că o iubesc și ea mi-a spus că mă iubește, am visat
că lansam pe cer un soare experimental, se scria

despre mine pe prima pagină a unei reviste
literare americane, veneau extratereștrii
și eu eram cel ales de omenire să le vorbesc,

să-mi lipesc palma de palma strălucitoare din centrul
ușii navei, mă ridicam de la pământ zburînd ușor,
plutind lin peste ape ce mă oglindeau. Dimineață,

cînd m-am trezit, frunzișul îi tremura pe spinare în
ferestre largi de lumină. În noaptea în care i-am spus
înainte să adormim că o iubesc și ea mi-a spus

că mă iubește, am visat un soare de fier ruginit
care nu reușea să iasă din atmosferă, un ziar

The first night

The night I told her, before we fell asleep,
that I loved her and she told me that she loved me too, I dreamt
that I was launching an experimental sun in the sky. They were
writing

about me on the first page of an American
literary magazine, aliens were coming
and I was the one chosen by humanity to talk to them,

to put my palm to the shiny palm in the centre
of the ship's door. I was rising from the ground flying lightly,
gently floating over waters which mirrored me. In the morning,

when I woke up, the leaves were trembling on her back in
large patches of light. The night I told her
before we fell asleep that I loved her and she told me

that she loved me, I dreamt a rusty iron sun
which couldn't get out of the atmosphere, a provincial

bulgar de scandal provincial scos pe hîrtie proastă

unde se scria ceva jenant despre mine, o navă
extraterestră de la hubloul căreia mă privea
un fel de guru bărbos, dubios, cu ochi ca ai lui Charles

Manson la care m-am ridicat în zbor de la pămînt doar
cîțiva metri ca-n toate visele mele cu zbor zburam
cu sughituri, abia mă țineam să nu cad. Cînd m-am trezit,
pe spinarea ei arsă umbra frunzișului tremura.

Bulgarian scandal sheet printed on bad paper

and which it said something embarrassing about me, an alien
ship from whose porthole a kind of
bearded guru was watching me, a creep, with eyes like Charles

Manson's, towards who I flew up from the ground
for a few meters. As in all of my dreams involving flying I had
hiccups and could hardly avoid falling. When I woke up,
the shadow of the leaves was trembling on her burnt back.

*Pentru că am ascultat împreună cum bătea
inima micuței gimnaste în colțul covorului uriaș*

A fost întâi gestul tău atât de frumos în autobuz
când ai mîngîiat cu degetul fotografia din ziar
a unui scriitor mort la 27 de ani.

Mai văzusem fete făcînd asta pe fețe de staruri
și gestul tău, foarte scurt și senzual, pe trăsăturile
unui tînăr mort, unui necunoscut,
m-a emoționat cît o sută de necrologuri.

Dragul de el, ai spus.

Te-am simțit atunci, dincolo de toată deghizarea ta
de persona ta simpatică de piaristă
era o fată micuță ce se chinuie să înhațe
o floare de pe creanga de jos a unui cireș.

A fost apoi o după-amiază de duminică în metroul spre gară.
Vorbeam despre copii și eu am spus că nu mai vreau,

*Because we listened together to the heart of the
little gymnast beating in the corner of the huge mat*

First there was that beautiful gesture of yours in the bus
when you caressed with your finger in the paper the photo
of a writer who died at 27.

I had seen girls doing that to celebrities' faces before
and your gesture, very short and sensuous, on the features
of a dead young man, of a stranger,
moved me like a hundred obituaries.

Poor dear, you said.

I sensed you then, through your whole disguise
beyond your nice PR persona
I perceived the little girl who struggled to grab
a flower on the lower branch of a cherry tree.

Then there was a Sunday afternoon in the subway to the
railway station.

că nu mă simt în stare. Și că ar fi nedrept față de fiica mea.

În stație tot voiai să ieși pe ușa cealaltă,
cea care dă-n hăul scîrbos dintre șine
și-ți ascundeai ochii să nu te văd că plîngi.

Mi-ai spus cîndva – nu sînt frumoasă, nu în sens clasic.
Și eu ți-am spus – știu, adică la început știam,
acum nu-mi mai pasă.

Altădată mi-ai spus că nu ai fost făcută din dragoste
și mă întrebam de unde atîta dragoste-n tine.

Și ce dacă ai tăi nu te-au vrut.
Te voiam eu.

We were talking about kids and I said that I didn't want any
more kids,
that I didn't feel up to it. And that it would be unfair to my
daughter.

In the station you kept trying to get out by the other door,
the one that leads to the disgusting abyss between the tracks
and you hid your eyes so I wouldn't see you crying.

You once told me – I'm not beautiful, not in the classical sense.
And I told you – I know, I mean at first I knew,
now I don't care anymore.

Some other time you told me you weren't conceived out of love
and I wondered where you got all your love from.

So what if your parents didn't want you.
I wanted you.

Melodramă provincială

1.

Ne știam din liceu, stăteam în același cartier
și mergeam dimineața împreună la școală.
Nu ne țineam de mână sau ceva, nu prea vorbeam.
Îmi citea fișa de la bibliotecă pe ascuns
și lua aceleași cărți ca mine.
Am picat amândoi la facultate
și am frecat un an băncile din parc.
Nu prea aveam ce face, ne plictiseam,
nu eram din același film, în mod normal
n-am fi fost prieteni apropiați,
dar prietenii apropiați plecaseră la facultate.
O dată când eram beți am masturbat-o
și în rest o înghesuiam seara,
când o conduceam acasă, în holul blocului,
unde mirosea a pișat, dar ea mirosea a zăpadă.
Era micuță și proaspătă
și ne-am stîrnit așa unul pe altul multă vreme,

Provincial melodrama

1.

We knew each other from high school, we lived in the same
neighbourhood
and we went to school together in the morning.
We didn't hold hands or anything, we didn't talk much.
She would secretly read my index card from the library
and borrow the same books as me.
We both failed to get to university
so we polished the benches in the park for a year.
We didn't have much to do, we got bored,
we weren't on the same page, normally
we wouldn't have been close friends,
but our close friends had gone away to university.
Once, when we were drunk, I masturbated her,
apart from that, I would corner her in the evenings,
when I walked her home, in the hallway of the block,
where it smelled like piss, but she smelled like snow.
She was tiny and fresh

fără s-avem curaj de altceva.
Eram timid și stîngaci, cu o mamă
cloșcă, întruna pe capul meu,
fără un tată de la care să învăț
una alta despre sex, îl omorîse
băutura și-atîta tot știam să fac
din chestiile bărbătești, să beau
și numai beat aveam curaj să-ncerc și altceva
decît sărutări lungi, desperate, dar ce fată
ar vrea ca prima oară s-o facă așa.
Într-o dup-amiază, cînd mama era la muncă
am chemat-o la mine, am încuiat ușa,
ne-am întins în pat, am deschis televizorul,
că nu știam ce trebuie să ne spunem.
Pîna la urmă ne-am dezbrăcat și ne atingeam,
cînd a sunat soneria, strident, urît, insistent,
o dată, de două, de trei ori
și ea m-a rugat speriată
să mă îmbrac și să văd cine-i la ușă.
M-am dus, doi tineri la costum cu cravată
și o femeie frumoasă, cu ochi albaștri,

and we aroused each other like that for a long time,
without having the guts to do more.
I was shy and clumsy, with a clucking hen
of a mother, always pestering me,
without a father to teach me
a thing or two about sex, booze
had killed him and that was all I knew
about men stuff, to drink
and only drunk had I the courage to try something else
besides long, desperate kisses, but what girl
would want her first time to be like that?
One afternoon, when mother was at work
I told her to come by, I locked the door,
we lay on the bed, I turned on the TV,
because we didn't know what to say to each other.
At last we undressed and we were touching each other,
when the bell rang, loudly, roughly, insistently,
once, twice, three times
and she asked me nervously
to get dressed and see who was at the door.
I went, two young men in suits and ties

m-au întrebat ce cred despre teoria
lui Darwin versus creaționism.
Am simțit cum ceva ca un vînt înghețat
a intrat pe ușă și abia după jumătate de an,
șase luni în care am tot muncit
să ne recuperăm curajul ne-am văzut goi,
tremurînd unul lîngă altul din nou.

2.

e septembrie în fața blocurilor
întunecate pe scările umede
puști înfrigurați își trag glugile pe ochi.
sînt săraci însă au atîta putere
și încă n-o știu. cînd o să-și dea seama
o să fie atît de tîrziu. umbli ani
de zile cu așa o armă la tine,
tinerețea ta, dar suferi ca un cîine
și aștepți ca un prost viitorul. cînd trec
pe lîngă ei și-i văd atît de dezarmați

and a beautiful woman with blue eyes,
asked me what I thought about Darwin's
Theory versus Creationism.
I felt as if something like a frozen wind
had come in through door and only after half a year,
six months in which we kept working
to recover the courage, did we see each other naked,
trembling next to each other again.

2.

it's September, in front of the dark
blocks on the wet stairs
freezing kids pull their hoods over their faces.
they are poor but they have so much power
and they don't know it yet. when they realize,
it'll be too late. you wander for
years with this weapon on you,
your youth, but you suffer like a dog
and you wait for the future like a fool. when I pass
by them and I see them so helpless

fantasmez că dacă m-aș putea întoarce
aș fi rapace. aș lua tot ce-mi place.
dar știu că n-aș face decît să stau pe scări
umede de bloc cu gluga trasă pe ochi

3.

După alte șase luni de cînd ne-am coțait prima oară
a fost găsit un bebeluș mort în boscheți
în curtea tribunalului. O fată de la țară,
după cum aveam să aflăm mai tîrziu,
lăsată gravidă de tatăl ei,
venise în oraș să-și ia pantofi noi
și să mănînce mici în piață.
Dimineață a coborît din microbuz,
unde stătuse trei ore în picioare,
și după doar cîțiva pași i s-a rupt apa.
Tropăind roșie în obraji a intrat într-un bloc
și a ieșit pe ușa din spate, lîngă ghenă.
S-a băgat acolo, printre mormanele de murături stricate,
(era primăvara), și a născut un copilaș mort

I imagine that if I could turn back
I would be a shark. I would take everything I like.
but I know that I would only sit down on the wet
stairs of the block with my hood pulled over my face

3.

After another six months since we first shagged
a dead baby was found in the bushes
in the courthouse yard. A girl from the country,
as we would find out later,
knocked up by her father,
had come into the city to buy new shoes
and eat some hot dogs in the market.
She got off the bus in the morning,
after standing for three hours,
and after only a few steps her waters broke.
Clumping along, red in the face, she entered a block
and went out by the back door, next to the rubbish.
She got in, among the heaps of rotting pickles,
(it was spring), and gave birth to a dead baby,

pe care l-a băgat într-o sacoșă de rafie
și l-a plimbat prin Botoșani pînă în fața tribunalului,
unde l-a scos repede și l-a dosit în boscheți.
După cîteva săptămîni de căutări inutile,
poliția a hotărît ca toate fetele pînă în douășcinci
să se prezinte cu mamele lor la ginecolog.
Prietena mea era speriată, nu mai venea
să bea cu mine în parc, la foișorul rockerilor,
stătea acasă și tocea pentru facultate.
Între timp controlul ajunsese la liceul textil,
bifau clasă după clasă, școli de fete numai,
curve de la internat, așa se zicea,
că n-au găsit nici o virgină la Textil,
niciuna la Sanitar. Mă suna noaptea,
ce mă fac, mă întreba în șoaptă,
cînd o să treacă la fetele de peste optășpe,
maică-mea o să fie cu mine și o să afle.
O să-i spună lui tata, o să mă rupă în bătaie.
N-a mai fost cazul, cel puțin nu atunci,
au găsit-o pe vinovată. Avea șaișpe.
Au întrebat-o: cine ți-a făcut plodul.

whom she put in a raffia bag
and walked with him in Botoșani until she was in front of the
courthouse,
where she dragged him out quickly and hid him in the bushes.
After a few weeks of futile searches,
the police decided that all girls under twenty-five
should present themselves with their mothers to the
gynaecologist.
My girlfriend was scared, she stopped coming
to drink with me in the park, at the rockers' gazebo,
she stayed home and studied for university.
In the meantime, the search had reached the textile high school,
they checked classroom after classroom, only girls' schools,
whores from the boarding house, that's what they said,
because they didn't find any virgin at the Textile,
or at the Nursing either. She used to call me at night,
what'll I do, she'd whisper,
when they get round to the girls over eighteen,
my Mum will be with me and she'll find out.
She'll tell my Dad, he'll beat my brains out.
It didn't happen though, at least not then,

A răspuns, mirată: cum cine. Tăticu.

Se prinsese o vecină că nu mai e borțoasă
și a tras-o de limbă. După alte șase luni,
ne-am revăzut iar, prietena mea și cu mine,
pe liste la universitate, ea intrase, eu nu.

they found the guilty one. She was sixteen.

They asked her: *who did this to you?*

Surprised, she replied: *what do you mean who, Daddy.*

A neighbour had noticed she wasn't in the club any more
and she'd pumped the secret out of her. After another six
months,
we saw each other again, my girlfriend and me,
on the university lists, she got in, I didn't.

2.09.2010

Toamna a început la Eroii Revoluției,
la gura de metrou de peste drum
de cimitirul scriitorilor pe lângă care
când trec cu troleibuzul mă gândesc: aici
lângă benzinărie cu Nichita, cu băieții,
o toamnă și încă o toamnă
și încă una și milioane de veri
până la stingerea soarelui.
Toamna e băiat, ți le spune în față.
Stephen Hawking e băiat,
ți-o spune în față,
vântul rece îți spune în față
că nu ești dorit, nici nedorit,
că viața și moartea ta n-au nici o importanță,
Stephen Hawking azi 2 septembrie
în The Guardian: universul s-a creat singur
din nimic. In yer face,
ca băieții, molecule și alte molecule
și zero semnificație, nu

2.09.2010

Autumn started near Eroii Revoluției,
at the subway entrance across the road from
the writers' cemetery next to which
when I pass with the trolley I think: here
next to the petrol station with Nichita, with the boys,
an autumn and another autumn
and another one and millions of summers
until the sun shuts down.
Autumn is cool, it speaks frankly.
Stephen Hawking is cool,
he speaks frankly,
the cold wind says frankly
that you are not wanted, nor are you unwanted,
that your life and death have no meaning,
Stephen Hawking today, 2 September
in The Guardian: the universe created itself
out of nothing. In yer face,
like them boys, molecules and other molecules
and zero meaning, we're

Translation
Café

June 2017

sîntem mai speciali decît sarcoptul riiei.
 Cînd am intrat la Grigorescu
 era încă vară,
 cînd am ieșit la Eroii se întunecase.
 Era frig și mirosea a toamnă,
 mirosul ăla care-ți amintește de alte toamne
 și pentru o clipă te păcălește continuitatea
 ți se urcă la cap –
 a coborît cu o geantă plină de legume
 am îmbrățișat-o și am săltat geanta într-o mîină,
 gesturi străvechi, ca în Iași,
 cînd venea perechea mea de atunci de-acasă
 cu ge_nți de mîncare și la trecerea de pietoni
 mi-am lipit o ureche rece
 de urechea ei încălzită în autobuz.
 Atîta ostilitate a naturii și societății
 ce o să fie în următoarele luni,
 oboseală și frig și bani
 din ce în ce mai puțini
 o să construiască în jurul saltelelor
 un fel de scut magnetic, un cocon paradoxal

no more special than mites.
 When I got to Grigorescu
 it was still summer,
 when I got out at Eroii it had darkened.
 It was cold and it smelled like autumn,
 that smell which reminds you of other autumns
 and for a moment you are fooled by the continuity
 it gets to your head –
 she got off holding a bag full of vegetables
 I hugged her and I took the bag in one hand,
 familiar gestures, like in Iași,
 when my girl used to come from home
 with bags filled with food and on the pedestrian crossing
 I stuck a cold ear
 to her ear hot from the bus.
 Such hostility of nature and society
 is going to be present in the next months,
 tiredness and coldness and less
 and less money
 they're going to build a kind of magnetic shield
 around the mattresses, a paradoxical cocoon.

o să se lăfăiască în sex și în somn
ca o ureche rece lângă o ureche fierbinte,
iar ăsta e tot cadoul pe care-l mai poți smulge
ororii și să zici mersi.

to indulge in sex and sleep
like a cold ear next to a hot ear,
and this is the only gift that you can still snatch
from the horror and say thanks.

Ce trist și frumos e când omul se-nșală

asupra lumii (și poate nici nu află
vreodată), ca pisica înnebunită
de lucirea unui cuțit pe perete.
Uită pe loc de toate și țîșnește
ca friptă direct spre pata jucăușă
de lumină – și de fiecare dată
se duce-n bot și de fiecare dată,
fără nici o ezitare, se aruncă
pe sclipirea aia care de fapt nu e
nimic, nu înseamnă nimic, n-o ajută
la nimic. Ba, mai mult, dacă dispare, stă
nemișcată la perete și așteaptă
să revină, cu mustățile fremătînd.

How sad and beautiful man is when he's wrong

about the world (and maybe he'll never
know), like the cat driven mad
by the shining of a knife on the wall.
It forgets about everything else and it flies
into a rage directly to the playful spot
of light – and every time
it falls flat on its face and every time,
without hesitation, it throws itself
on that glow which is actually
nothing, doesn't mean anything, is
useless. Indeed, if it disappears, it lies
still at the wall and waits,
with trembling whiskers, for it to return.

Pare un vis universal. l-am auzit

povestit și de alții, cel puțin
prima parte e la fel, restul depinde
de fiecare: sînt la școală, ni se dă
un test și ca de obicei n-am învățat
nimic. Mi-e teamă și mi-e rușine apoi
brusc îmi dau seama că am terminat școala
de mult, că sînt adult și ce pot ei
să-mi mai facă. Mă las pe spate și-mi întind
picioarele pe bancă, mă uit cu milă
la colegi, cît sînt de mititei și de blegi, prinși
în anxietate ca musca în perdea –
voi încă nu știți că ne-am născut în moarte
și toate grijile s-au terminat deja?

It seems to be a universal dream. I've heard it

being told by others as well, the first part
is the same at least, the rest depends:
I'm at school, we are given
a test paper and as usual I haven't studied
anything. I'm afraid and I'm ashamed then
I suddenly realize I finished school
a long time ago, I am an adult and they cannot
do anything to me anymore. I lie back and stretch
my legs on the bench, I look at my classmates
pitifully, how little and clumsy they are, caught
in the anxiety like a fly in a curtain –
don't you already know that we were born in death
and that all cares are already over?

Vara mamei m-a rugat să le scriu ceva

elevilor ei de la absolvirea școlii,
ce-ar ști adică un poet despre viață,
și-un sfat. Ce știu eu deci despre viață – și-un sfat:
La început e un fel de progresie,
pe urmă o tuse dură în mijlocul
noptii, care-anunță sfârșitul iertării.
Hrana dispare din mâncare, liniștea
din noapte. Te trezești spre capătul unei
fraze în limba germană și fraza o
să se termine abrupt cu *nicht*. Dar încă
ești la începutul frazei, încă nu știi
cum se va termina – lasă-te mângâiat
ca un șoarece de aburii din canal.

My mother's cousin asked me to write something

to her graduating students,
that is, what a poet would know about life,
and some advice. So, what I know about life – and some advice:
At the beginning there is a kind of progression,
then a harsh cough in the middle of the
night, which announces the end of forgiveness.
The nutriment disappears from the food, the quietness
from the night. You wake up towards the end of a
German phrase and that phrase will
end abruptly with *nicht*. But you're still
at the beginning of the phrase, you still don't know
how it's going to end – let yourself be caressed
like a mouse by the vapours of the canal.

pentru Didi

Cînd m-am întors, am aflat că-n casa lui Max
s-a făcut o crîșmă. Max vînduse casa
și plecase din țară. Max e primul meu
iubit. M-am dus să văd – nu mai recunoșteam
nimic. În locul dormitorului erau
cinci mese și o teighea și trei moșulici
care beau din picioare. Unde fusese
patul, era un frigider Coca Cola.
Barmanița dăduse împrejur cu mopul.
Tăiaseră și nucii din curte, nucii
care foșneau somnoros cînd ploua și Max
mă ținea în brațe. Nici nu mai știam ce
să simt, parcă fusese întotdeauna
așa. Inima e proastă, ce știe ea.

for Didi

When I came back, I found out that in Max's house
they made a barrelhouse. Max had sold the house
and left the country. Max is my first
lover. I went in to have a look – I couldn't recognize
anything anymore. Instead of the bedroom there were
five tables and a counter and three oddballs
who were drinking standing. There was a Coke fridge
where the bed had been.
The barmaid had mopped up.
They had cut the walnut trees in the yard as well, the walnut
trees
that rustled sleepily when it rained and Max
was holding me in his arms. I couldn't even tell
how I felt, it was like it always had been
like that. The heart's a fool, what can it know.

Ești atît de frumoasă după ce am mîncat.

Ciorapii rupți te admiră cu ochișori
holbați, recunoscători. Tălpile mi se
hîrjonesc ca doi pui de melc pe sub masă.
Șușșș, îî șoptește duhoarea piciorului
stîng putorii acre a piciorului drept:
să nu descopere ea că suntem aici.
Ești atît de frumoasă după ce am mîncat.
Mațele tac și te ascultă pe tine.
Viața ta e atît de interesantă,
te rog povestește-mi-o pe toată acum.
Îmi place să aud despre sentimente.
Am avut și eu. Acum am degerături
și rîie. Și vorbesc singur și nici nu știu.

You're so beautiful after I eat.

The ragged socks admire you with staring,
grateful eyes. My feet
romp like two baby snails under the table.
Shush, my left foot's reek whispers
to the right foot's rancid smell:
she doesn't have to know that we're here.
You're so beautiful after I eat.
My guts keep silent and listen to you.
Your life is so interesting,
please tell me all about it now.
I like to hear stuff about feelings.
I had them as well. Now I have frostbites
and scabies. And I talk to myself and I don't know it.

Nu mai poate preda, acum face semne

în aer – triunghiuri isoscele, sfere.
Cînd era copil, i se spunea Bîțlanul.
De Heron matematicianul a aflat
la facultate. Heron înseamnă bîțlan
în engleză. Mai bine nu afla (s-ar fi
lipit oricum de altceva). Acum totul
e Heron în viața lui. Heron e cheia
și Heron e încuietoarea, de peste
douăzeci de ani, Heron i-a fost tovarăș,
stăpîn și identitate. Grecul Heron
chiar a existat. A inventat seringă.
Din care țîșnește haloperidolul
ce pentru o vreme-l face să dispară.

He can't teach anymore, he draws signs now

in the air – isosceles triangles, spheres.
When he was a kid, they called him *the Heron*.
Of Heron the mathematician he found out
at university. The heron is a bird.
He had better not find out
(he would've eventually hung on to something else).
Now everything is Heron in his life. Heron is the key
and Heron is the lock – for over
twenty years now, Heron has been his mate,
master and identity. Heron the Greek
really did exist. He invented the syringe
from which the Haloperidol shoots
and makes him disappear for a while.

Dormisem doar o oră, și aia în frig.

La opt, ca în fiecare dimineață,
de două săptămîni, au venit să-mi pună
țevi. Acum să le scoată, din ce-am înțeles
de la neamțul tînăr, care-mi vorbea un fel
de engleză. Greșiseră și trebuia
să refacă. De obicei, pînă în parc,
cobor dormind pe Danziger, iar dacă e
soare, visez că sînt întins pe trotuar
și mă rostogolesc. Prin somn, cumva, nu știu
cum, i-am văzut: ea în picioare pe bicicletă,
palmele pe umerii lui. Fără teamă
că ar pierde vreunul controlul. Sau că
țoacla ar putea să le dispară subit.

I had slept only an hour in the cold.

At eight, like every other morning
for two weeks now, they came to my house to install
pipes. Now they came to get them out, from what I understood
from the young German, who talked to me
in bad English. They had made a mistake and they had to
do it again. Usually, until I get to the park,
I go down sleeping on Danziger, and if it's
sunny, I dream that I lie on the sidewalk
and roll down. In my sleep, I don't know how,
somehow, I saw them: her standing up on the bike,
palms on his shoulders. They weren't
afraid they would lose control. Or that
the bike could suddenly disappear.

*Și a băut berea în câteva ore, ai
noroc, i-am zis, n-a picat la tine gena
abuzului. La plecare, m-a întrebat –
cum se poate să nu iubești toată viața
aceeași femeie. Clar sunt alte gene,
problema mea e fix pe dos. Glumeam, iar el
era așa de amărît. Ca la 5 ani,
așteptându-ne, ras în cap, pe o stivă
de lemne, în curte la Contagioase.
Știam ce să-i zic, dar nu reușeam. Abia
acasă, la lumînare (se luase
curentul în cartier, C. mă sunase
că-i murise un pacient și nu-i găsea
nici o rudă), i-am spus, în gând, ce trebuia.*

*And he drank his beer in a couple of hours, you
are lucky, I told him, you don't have the gene
of abuse. Before leaving, he asked –
how can you not love the same woman
your whole life. There are clearly other genes,
my problem is the exact opposite. I was joking and he
was so sad. Like when he was 5
and he was waiting for us, his head shaved, on a pile
of wood, in the Isolation Hospital's yard.
I knew what to tell him, but I couldn't. Only
at home, by candle light (the power
was off in the neighbourhood, C. had called me –
a patient had died and she couldn't find
any of the relatives), I told him, in my mind, what I should've.*

N-am mai văzut un copil așa de vesel,
 gîngurea cînd veneam lîngă pătuț, dădea
 din mînuțe, țipa, rîdea cu poftă. Cînd
 i-au adus CT-ul, am aflat că era
 orb și creier, numai o pojghiță, restul
 apă. Vezi, i-am zis încîntat (aveam febră,
 respiram greu), ce altă dovadă mai vrei.
 Înseamnă că nu era el numai atît.
 O umbră de creier, dar sufletul intact.
 C. mi-a zîmbit (respiram greu, îmi pusesem
 căciulița peruană pe dos) – sigur
 avea ea deja o explicație *hard*,
 dar ceva n-o lăsa să-mi ia bucuria
 (mi-a îndreptat căciulița, mi-a dat Olynth).

I've never seen such a jolly child,
 he would gurgle when I came next to the cradle,
 he would wave his hands, scream, laugh a lot. When
 they brought his CT scan, we found out that he was
 blind and his brain was only a membrane, the rest
 was water. *See*, I told him gladly (I had fever,
 I was breathing hard), *what other proof do you want?*
 It means that he was more than that.
 A shadow of a brain, but with an intact soul.
 C. smiled at me (I was breathing hard, I had put
 my Peruvian hat inside out) – sure
 she already had a *hard* explanation,
 but something didn't let her take away my joy
 (she readjusted my hat, she gave me Olynth).

O colegă i-a adus din Ungaria,

de la Muzeul Marțipanului, două
bomboane, una galbenă, drăgălașă,
o față cu obraji roșii și sprâncene
arcuite, ca ale lui C., cealaltă
e un omuleț trist, știrb și gălăgios.
Sunt superbe, nici nu-ți vine să le atingi.
C. le-a pus între două ghivece de flori,
la fereastră. Mă fac să mă simt vinovat
pentru tot ce aș putea oricând să distrug
cu atîta plăcere, atît de ușor.
Deocamdată, le mai amînăm sfîrșitul,
dar cîndva o să le mîncăm: o să fie
îngrozitor, o să fie delicioase.

A colleague brought her from Hungary,

from the Marzipan Museum, two
candies, a cute yellow one,
a face with red cheeks and round
eyebrows, like C.'s, the other
was a sad man, gap-toothed and noisy.
They are exquisite, I'm afraid to touch them.
C. put them between two pots of flowers
at the window. They make me feel guilty
for everything that I could destroy any time
so easily, so delightedly.
We'll postpone their end for now,
but we're going to eat them once: it's
going to be terrible, they're going to be delicious.

Peste drum e o sală de fitness pe trei

niveluri, sus aparate, jos dans și dans.

Cel mai bine îl văd din bucătărie,
cînd mă duc pe balcon la fumat. Fetele
dansează și nu-și dau seama că le privesc,
dar cu băieții sunt la același nivel,
uneori le întorc spatele și fumez
contemplînd faianța, vasele murdare
din chiuvetă, să nu creadă că mă uit la
ei, să înțeleagă cu totul altceva.

Unii vin și sîmbătă seara, aceștia
sunt probabil cei fără viață socială.
Duminica nu mai apare nimeni, pot
privi liniștit, cît vreau, sala pustie.

Across the street there is a fitness gym on three

levels, machines upstairs, dancing and dancing downstairs.

I see it best from the kitchen,
when I go for a smoke on the balcony. The girls
dance and they don't realize that I'm watching them,
but I'm on the same level with the boys,
sometimes I turn my back on them and I smoke
contemplating the tiles, the dirty dishes
in the sink, so they won't think I'm looking at
them, so they will understand something else.

Some of them come on Saturday nights, too, they
may be the ones without a social life.

On Sundays nobody comes, I can
watch the empty gym for as long as I want, undisturbed.

Seara, se urcă pe garaj, de pe garaj

în copac și din copac le urmărește
pe fetele din sala de dans – sînii lor
săltăreți ar putea fi la fel de bine pe lună.
Cinșpe ani și viitor zero,
aurolacul îi topește creierii
ca detergenții grăsimea din farfurii.
E desuet, e o fantomă a anilor
'90, nu mai e bun nici măcar pentru
reportaje sociale. Eu n-am ce să-i fac,
creștinismul meu se oprește la strînsul
căcatului zilnic după pisică. Pui
de așa ceva să fi fost, ar fi avut
o șansă – l-ar fi lins mă-sa, l-ar fi păzit.

At night, he climbs up the garage, from the garage

into the tree and from the tree he watches
the girls in the dance hall – their saltant
breasts might as well be on the moon.
Fifteen years old and no future,
the glue is melting his brains
as detergents do the fat on the dishes.
He is obsolete, he is a ghost of the
'90s, he is not even fit for social documentaries
any more. I can't help him,
my Christianity stops at clearing off
the cat's shit daily. If he were
a cat's baby, he would've had
a chance – his mum would've licked him, would've watched
him.

Cîndva erau mai puține avioane

și cerul mai clar, cu puncte luminoase
mai puțin colorate, dar fixe. Însă
cine mai stătea să se uite la stele:
visele și trei luni de ninsoare pe an
îmi ajungeau ca să știu că lumea poate
să iasă măcar puțin din lume. Acum
cerul e nimicul pe care-mi odihnesc
ochii. Iar stelele îmi țin de urît cît
fumez la geam o țigară. Uneori mă
sui în cîte una din stelele alea
colorate și, măcar puțin, las lumea.
Cu o tăviță de mîncare pe genunchi,
las lumea în urmă și urc prin ninsoare.

There were fewer planes once

and the sky was clearer, with bright spots
less colourful, but fixed. But
who watched the stars any more?
dreams and three months of snow a year
were enough for me to know that the world
could get out of the world even for a little while. Now
the sky is the nothingness I rest my
eyes upon. And the stars keep me company while
I smoke a cigarette at the window. Sometimes I
get on one of those colourful
stars and, even for a little while, I leave the world.
With a tray of food on my knees,
I leave the world behind and I climb up through the snow.

Nimic nu mai e posibil între mine

și o fată de nouășpe ani, cum nimic
nu era posibil când aveam nouășpe
ani. Le-ascultam atent, îmi ciufuleam părul,
îmi respingeau blînd atingerile, nu, Dan,
tu nu ești așa, tu ești poet. Își făceau
terapia pe mine, veneau cu lacrimi
la poet. Eram poet și toți se iubeau
în jurul poetului și nimeni cu el.
Poetul ieșea în fiecare seară
duduind ca o undă tectonică și
spre dimineață se întorcea umilit
în adîncuri – cutremure detonate
degeaba, pe sub regiuni nepopulate.

Nothing is possible any more between me

and a nineteen-year-old girl, just as nothing
was possible when I was nineteen
years old. I listened to them carefully, I ruffled my hair,
they'd gently reject my touches, *no, Dan,*
you are not like this, you are a poet. They came
to me for therapy, they'd come with their eyes in tears
to the poet. I was a poet and everyone was in love
around the poet and none with him.
The poet would go out every evening
quaking like a tectonic wave and
in the morning he'd come back humiliated
in his heart – quakes going off
for nothing, under uninhabited regions.

Cînd mai înnnebunesc seara. Bătrînica

vine lîngă mine cu mesaje de la
tine, se-așază pe scaun, pe cămașa
mea, tace. Pisicile privite de jos
n-au nimic frumos – rînjet înghețat, deloc
ca-n desenele tale animate. Pe
femeile de 30 privite de sus
se vede bătrînețe. Își injectează
antioxidanți și nu mai vor să creadă
în nefericirea obligatorie.

Atîtea soluții, niciuna pentru noi
doi. Vine rînjetul, se freacă de mine,
e însăși lipsa de suflet – nu l-a avut
niciodată și la mine s-a terminat.

When I sometimes go mad in the evenings. The old lady

comes next to me carrying messages from
you, she sits on the chair, on my
shirt, she goes silent. Cats looked at from below
have nothing beautiful about them – a frozen grin, not
at all as in the cartoons. On
30-year-old women looked from above
you can see aging. They inject
antioxidants and don't want to believe in
unavoidable unhappiness any more.

So many solutions, none for us
two. Here comes the grin, it rubs against me,
it's the absence of the soul itself – she never had it
and for me there wasn't any left.

Citesc despre inconsistența anului

o mie nouă sute șaptezecișicinci
și intestinele împing nevăzute
sub mine. Începe și se duce o zi
amețitor de nesemnificativă.
Începe octombrie, în fiecare
oră începe o oră de nimicuri
scurse printre degete. Citesc despre ani
și anotimpuri, cum erau, cum nu mai sînt.
Înainte să mă nasc, cineva lăsa
urme. L-am cunoscut într-un oraș rece,
cu tramvaie grele de fier care scrișneau
cu ecou în golul altui octombrie:
un fățau imens, trist, de bebeluș bătrîn.

I read about the year's inconsistency

nineteen seventy-five
and my guts invisibly push
under me. An overwhelmingly insignificant
day starts and ends.
October starts, every hour
an hour of nothingness
that slips through the fingers starts. I read about years
and seasons, the way they were, the way they aren't any more.
Before I was born, someone left
marks. I met him in a cold city,
with heavy iron trams which screeched
with an echo in the void of another October:
a huge, sad face, of an old baby.

Într-o cameră, tatăl stă pe canapea

la televizor. În cealaltă cameră
mama îi piaptăna fetei buclele.
A schimbat-o-n pijama și e gata
de culcare. Un bișon agitat fuge
dintr-o parte în alta, îl văd dispărînd
și reapărînd în camera tatălui.
Inimioara lui nu suportă scindarea,
inimioara lui nu înțelege de ce
tatăl risipește astfel de momente
pentru un nimic de emisiune TV.
De cînd a fost luat de lîngă mama lui
încearcă să-i țină pe toți laolaltă.
Bietul bișon, am fost ca el și știu cum e.

In a room, the father sits on a sofa

watching television. In the other room
the mother combs the little girl's curls.
She's got her into her pyjamas and she's ready
for bed. An agitated bichon crosses
the room, I see him disappearing
and reappearing in the father's room.
His tiny heart can't bear the split,
his tiny heart doesn't understand why
the father wastes such moments
for a shitty TV show.
Since he was taken away from his mother
he tries to keep everyone together.
Poor bichon, I was like him and I know how it feels.

Erai atît de absentă cînd te spălai

dimineață pe față, nici n-ai observat
că teiul din curte și-a întins o creangă
prin ferestruica băii și ți-a scuturat
semințe lipicioase în păr. Te-a albit
cartierul ăsta muncitoresc, despre
care ți se spunea în copilărie
că deja miroase a viață distrusă.
Turnurile micuței biserici rusești
ți se păreau atît de fragile cîndva –
voiai să le hrănești din palme cu morcovi
și crutoane. Inima ta era vie.
Inima ta era ca o ploaie de iod
peste o mulțime de capete sparte.

You were so absent when you washed

your face in the morning, you didn't even notice
that the linden in the yard bent a branch
through the bathroom's window and tossed
sticky seeds on your hair. It turned you grey,
this proletarian neighbourhood that
they told you in your childhood
already smelled of ruined life.
The tiny Russian church's towers
seemed so fragile to you once –
you wanted to feed them carrots and croutons
from your palms. Your heart was alive.
Your heart was like a iodine rain
over a mass of broken heads.

*Am coborât din mașină, eu să fumez,
tu să aduni buburuze. Amîndoi ne-am
oprit lângă o buturugă, am făcut
doi copii, într-un an furtuna ne-a luat
pe sus acoperișul, în altul a ars
pînă la temelii bucătărioara
noastră de vară. Am trecut prin ierni grele,
cu zăpezi adezive, care nu se mai
duceau din piele. Norii veneau vîjîind
și-mi electrizau barba. Copiii creșteau,
dar privirile ne rămîneau tinere.
Am aruncat chiștocul, ți-ai pus gîzele
în buzunare. Am lăsat buturuga
în urmă, ne-am întors pe drum, la mașină.*

*We got off the car. I, for a smoke,
you, to pick up ladybugs. We both
stopped next to a log, we made
two children, one year the storm took
away our roof, in another year it burnt
down our small summer
kitchen. We went through rough winters,
with sticky snow which wouldn't come off
our skin. The clouds were coming whizzingly
and electrified my beard. The children were growing,
but our looks stayed young.
I threw away the duck, you put your bugs
in your pockets. We left the log
behind, we got back on the road, to the car.*

Nevastă-mea e ca una dintre animalele alea, hermelinele	My wife is like one of those animals, the stoats,
cînd își găsește o pată pe blană, și-o scarpină pînă-i dă sîngele.	when she finds a spot on their fur, they scratch it until they bleed.
Uită-te un pic la mine cînd vorbesc despre ea, mă înțelegi? Știu că e greu	Look at me when I'm talking about her, do you understand? I know it's hard
să mă iei în serios, cu nasul meu negru și umed, cu lăbuțele astea frenetice.	to take me seriously, with my black, wet nose and with these excited little paws.
Trei luni de iarnă grele nu m-a lăsat să-l văd pe Jackie. I-am zis, <i>lasă-mă să-l văd pe Jackie, dacă pe tine nu mai pot.</i>	She didn't let me see Jackie for three harsh winter months. I told her, <i>let me see Jackie if I can't see you anymore.</i>
Ce fel de femeie e aia care nu te lasă să-ți vezi cîinele? Mă uitam cum ninge în grădină fără să cadă nici un fulg de zăpadă	What kind of a woman is that who won't let you see your dog? I was watching how it was snowing in the garden without a snowflake falling
și mă gîndeam la Jackie, e doar un șoricar, nu înțelege separațiile	and I was thinking about Jackie, he is just a dachshund, he can't understand the limits

se izbește în geam când sare după vrăbii. Iarna e un coșmar, e speriat

nu vede legătura dintre sandalele mele uitate pe hol și reclamele TV
pentru lanțuri auto. Trebuia s-o fac, să nu fie singur de tot în plimbările lui absurde.

that's why he jumps through the window after birds. For him, winter is a nightmare. He is scared

he can't make the connection between the sandals I forgot on the hall and the adverts
for chains for cars. I had to do it, so he won't be all alone during his absurd walks.

Zilele apar și dispar de-acolo, din *corason*

matematic, ca luna peste județul Bîrlad.

Zilele apar și dispar necesare ca luna.

Mamă, tu știai cîndva totul, crezi că sînt important, acolo, în
corason

crezi că se mișcă vreodată ceva în străfundurile lumii pentru
mine?

Și de ce nu visez telefoane mobile, acolo, în *corason*?

Visez aceeași și aceeași femeie

pe care n-am putut s-o țin lîngă mine nici cu bani, nici cu pula

și nicăieri un telefon de pe care s-o sun.

E pentru că toate visele mele se întîmplă înainte de inventarea
telefonului

dar fix în momentul descoperirii cartofului.

Days come and go from there, from the *corason*

mathematical, as the moon over Bîrlad county.

Days come and go imperative as the moon.

Mother, you once knew everything, do you think that I'm
important there, in the *corason*

do you think that something moves in the beings of the world
for me?

And why don't I dream of mobile phones, there, in the *corason*?

I dream of the same woman

whom I couldn't keep by myself: not with my money, not with
my dick

and there is no phone to call her anywhere.

It's because all of my dreams happen before the invention of the
phone

but right when the potato was discovered.

Ea e cu mine, acolo, în *corason*

soarele arde pe arătură

noroiul i s-a uscat pe pulpe

bucuria descoperirii cartofului îi încălzește privirea
mult după ce visul s-a terminat, ore.

Încă nu știm ce e de făcut cu cartoful, îl pipăim, îl dăm din mână
în mână.

Soarele strălucește peste golul nostru mental și ne luminează
posibilitățile.

După ce îplinești 30, balonul imens, colorat
care se ridică în flăcări din mijlocul parcului
îți atinge numai un sfert de *corason*.

Dar dacă balonul ar fi și mai imens, și mai colorat
și parcul o pădure adevărată sau un fluviu năvalnic
și tot universul ar fi stropit cu benzină.

She is there with me in the *corason*

the sun is shining on the ploughland

the mud dried on the calves

the joy of the discovery of the potato warms his look
long after the dream had ended, hours.

We still don't know what to do with the potato: we touch it,
pass it from hand to hand.

The sun shines over our mental gap and illuminates out
possibilities.

After you become 30, the enormous, colourful balloon
that rises up in flames in the middle of the park
can only touch a quarter of its *corason*.

But if the balloon were more enormous, more colourful
and the park a real forest or an impetuous river
and the whole universe were splashed with gas.

(pentru că și-au luat un apartament
care îi plimbă prin Europa
și dacă stai pe balconul lor la o cafea
în câteva ore vezi Europa
când intru la ei mă aștept la orice
să-i văd plutind între dormitor și bucătărie
între pat și aragaz, dar viața lor e suspect de normală.

Dacă deschizi sertarul cu pâine simți un miros suspect de pâine

lingurile de inox sclipesc suspect și la fel de dubios

lingura de lemn nu sclipește
acolo, departe de *corason*)

(because they got an apartment
which walks them through Europe
and if you sit to have a coffee on their balcony
you can see the whole Europe in a few hours
when I enter their place I expect anything:
to see them floating between the bedroom and the kitchen
between the bed and the cooker, but their life is suspiciously
normal.

If you open the bed drawer you can feel a suspicious smell of
bread

the stainless steel spoons shine suspiciously and just as strange

the wooden spoon doesn't shine
there, away from the *corason*.

Mai puțin luat de muzică și mai atent la mâinile
toboșarului

și aș vedea harta spre tinerețe desenată în aer de bețe
nu că m-aș mai duce acolo, în subsoluri, unde-s tot eu
la trîntă cu mațele mele alunecoase, pe gresia uleioasă

Timpurile sînt bine gîndite și delimitate cu gust
eliminăm ce bem și mîncăm rareori invers
petale de salcîm în cădere aproape ating
motocicleta stricată sub salcîm

mai întîi ne despărțim și pe urmă ne dorim disperați
din serile cu muzică rămîn biletele
din zborurile peste munți *tickettele*
deși mi se poate întîmpla la mijlocul unei zile obositoare

să intru dar și să ies din oraș pe lîngă depozite
pe lîngă golurile fierbinți de aer - cu niște metal în jur ar fi țevi
cu niște omuleți înfășurați pe deasupra le-aș putea fi tată

A little less caught in the music and more careful for
the drummer's hands

and I would see the map of youth drawn in the air by sticks
not that I would go there again, in basements, where it is still
me
wrestling with my sly guts, on the greasy floor tiles

Times are well thought-out and aesthetically delimited
we eliminate what we drink and eat, it's rarely vice versa
falling acacia petals almost can touch
the broken motorbike under the acacia

first we break up and then we want each other desperately
out of the evenings at concerts we are left with the tickets
out of the flights over the mountains, the *ticketts*
although it may happen that in the middle of a tiring day

to get in and to get out of the city past by the deposits
past by the hot air voids - having some metal around they
would become pipes
having some tiny men wrapped over I could be their father

mi-ar îmbrățișa fericiți picioarele să-și facă amintiri cu
îmbrățișări
și cu amintirile ce să faci te emoționezi seara când speli vasele și
pe-o parte
și pe alta și înăuntru, cât mai adînc, unde n-a mîncat nimeni
vreodată.

they would gladly hug my legs to make memories with hugs
and what are you to do with the memories – you get affected in
the evening while washing the dishes one side
and the other and inside, as deeper as you can, where nobody
had ever eaten.

Cîntec eXcesiv I

Excessive Song I

Încă mi se mai întîmplă să cred că în curînd mi se vor trezi
superputerile: zborul, invizibilitatea, întoarcerea-n
timp, superelasticitatea, trecerea prin ziduri, dragostea ta –

I still find myself thinking that soon all of my superpowers
will be awakened: flying, invisibility, time-travel,
superflexibility, passing through walls, your love –

La 26 de ani, la mijlocul speranței de viață din România, la
începutul lui decembrie, la capătul scării abrupte din Green am
încercat să te sărut & ai dat înapoi și era să cad –

At 26 years old, at the middle of the life expectancy in Romania,
at
the beginning of December, at the end of the abrupt stairway in
Green I tried to kiss you & you backed away and I almost fell –

Ultima dată m-ai atins la muzeu, ți-ai lipit o secundă, cît să nu
te vadă prietena ta, urechea de brațul meu și a fost atît de bine,
ca și cum m-ai fi atins prima oară –

Last time you touched me at the museum, for a second, enough
for your friend to miss it, you stuck your ear to my arm and it
was
so good, as if you had touched me for the first time –

Ca și cum m-ai fi atins în vară, cînd ratasem ceva și te-ai așezat
lîngă mine și ai încercat să mă consolezi, fără să știi că te plac, a
fost bine, ca și cum m-ai fi atins atunci –

As if you had touched me in summer, when I had missed
something and you sat next to me and tried to comfort me,
without knowing
that I liked you. It felt good, as if you had touched me then –

Cînd aveam nevoie, la muzeu dar, de fapt, în vară, e greu de explicat, și data viitoare, poate chiar mâine, cînd îți vei lipi urechea de brațul meu o să fie ca și cum ai face-o acum –

cînd te caut pe străzi
pentru că am nevoie.

Îmi lipsește fix o mie de lei ca să intru oriunde la cald, și sînt prea timid să cerșesc și nu sunt norocos să găsesc bani, nu am telefon, nu am o cartelă să te sun, nu sunt destul de norocos să dau de tine întîmplător, pentru că tu ești acasă cu el,

te iubesc dar acum
nu mai vreau să te caut pe străzi.

Bucureștiul ăsta îmi înnegrește unghiile pe care le tai în fiecare dimineață pentru tine, pentru că s-ar putea să te întîlnesc. Mă bărbieresc pentru tine, mă dau cu deodorant pentru tine, mă

When I needed to, at the museum, but actually in summer, it's hard to explain and next time, even tomorrow maybe, when you stick your ear to my arm it will be as if you did it now –

when I'm looking for you on the streets
because I need to.

I need exactly one thousand lei more to get in anywhere it's warm and I'm too shy to beg and I'm not lucky to find money either,
I don't have a phone, I don't have a phone card to call you, I'm not lucky enough to meet you by accident, because you're at home with him,

I love you but I don't want to
look for you on the streets anymore.

This Bucharest blackens my nails which I cut for you every morning, in case I meet you. I shave for you, I use deodorant

împrumut de haine pentru tine -

for you, I borrow clothes for you -

Dorm oriunde ca să fiu în același oraș cu tine, pentru că nu am
un loc al meu, dar o să am un loc al meu pentru tine, o să omor
ratatul din mine pentru tine și o să fac bani -

It doesn't matter where I sleep as long as we're in the same city,
because I don't have a place of my own, but I will have one for
you, I
will kill the loser in me and I will earn money for you -

O să învăț să fiu mai cool decât el, o să învăț toate versurile,
piesele și albumele trupelor care-ți plac ție, sau o să te țin în
brațe
când o să plîngi -

I will learn to be cooler than him, I will learn all
the lyrics, songs and albums of the bands that you like, or I
will hold you
when you cry -

Troleibuzele care nu duc la tine nu-mi folosesc la nimic.
Troleibuzele care duc la tine nu-mi folosesc la nimic.
Într-o noapte o să mă lipesc de mașina neagră din fața blocului
tău, să-i pornesc alarma, să te trezești enervată să te ridici din
pat de lângă el -

The trolley buses that don't go to you are useless for me.
The trolley buses that go to you are useless for me.
One night I will stick to the black car in front of your block, so I
set off its alarm, so you wake up annoyed and
get up and leave him alone in the bed -

În ultimul timp nu te mai pot vedea decât pe holuri, la o țigară,
și tu fumezi trei una după alta, și pofta ta morbidă mă bucură.
Cîndva vom face amîndoi cancer la plămîni și-mi doresc să

Lately I only see you on the hallways, smoking
a cigarette; and you smoke three in a row, and your morbid
desire cheers me up. Some day we're both going to go down

nimerim în același grup de suport, așa,

ca Bonham Carter & Norton,
Tori Amos & Kafka -

with lung cancer and -

I wish we end up in the same support group, just like that,

like Bonham Carter & Norton,
Tori Amos & Kafka -

Cîntec eXcesiv II

Excessive Song II

Și mai târziu au intrat într-un bistro, repede, da, cuvîntul se potrivea cu întîlnirile lor din ultima vreme (dintotdeauna?), 'trăite ca-ntr-o alarmă continuă', cu senzația lui ipohondrică de bărbat-ridicol-părăsit-în-stație (deși aveau în față o dup-amiază întreagă și-au stat împreună pînă spre seară) -

Iar ea a probat un inel avangardist, căci intraseră într-un bistro dada, cum anunța firma roșie, un acvariu cu mese și scaune de sticlă, unde nu se servea nici un fel de mîncare, ca-n bistrourile obișnuite, doar portofele albastre și săruri de baie și inele -

Proba, încîntată, inelul și el, de undeva din dreapta ei, îi privea, cu aviditatea unui Gollum, vîrfurile ascuțite ale urechilor - cît de mult le iubesc, Miss Frodo, my preciousss... sigur că ar fi vrut să le ronțăie puțin dar în fața ochilor îi clipea, întunecat, acel X din mijlocul numelui ei -

Semnul interdicției, al anulării, acel X de pe ferestrele caselor

So later they went in to a bistro, quickly; yes, the word matched their latest meetings (since always?), 'lived as in a continuous alarm', with his hypochondriac feeling of a ridiculed-man-left-at-the-bus-stop (although they had an entire afternoon ahead and they stayed together almost until evening) -

And she tried on an avant-garde ring, because they had entered a dada bistro, as the red sign said, an aquarium with tables and glass chairs, where they didn't serve any kind of food as in the regular bistros, only blue wallets and bath salts and rings -

She was trying on the ring, delighted, and, somewhere on her right, he was looking at her ears' sharp top ends with the avidity of a Gollum - *oh, how much I love them, Miss Frodo, my preciousss...* sure, he would've loved to chew them a bit, but in front of his eyes was flickering, darkly, that X in the middle of her name -

The sign of interdiction, of annulment, that X on the windows

abandonate (dar și al caselor în construcție, anunțind că în curînd vor putea fi locuite - ar putea?, ar mai fi posibil vreodată?), și după ce au ieșit din bistro se străduia să calce pe urmele dulci lăsate-n zăpadă de tălpile ei -

Un 86 a înghițit-o, și el a mai rămas, ca de atîtea ori, cîteva minute în stație (micul lui ritual, pregătirea pentru griefingul din fiecare seară), a simțit, violent, cum se scurg în găurile capacelor de canal (cele cu găuri sînt cele cu ghinion) culorile orașului, plecase ea si nu mai era nimic de privit -

Eram ca una din acele păpuși sinistre, cu X-uri în loc de ochi. Din capătul străzii Mecet se auzeau - foarte încet, surdinizate de zăpada murdară - tînguirile stranii ale țigăncilor (fiaaaareeee vechi, fiaaaareeee vechi cumpăr), care mă emoționează atît de mult, aproape la fel de mult ca micile anunțuri de pe stîlpi (pierdut broscuță țeștoasă de Florida - în tratament - găsitorului recompensă substanțială) care s-au înmulțit îngrijorător în ultima vreme...

of abandoned houses (but also of those under construction, announcing that soon they could be inhabited - could they?; would that ever be possible again?), and after they got out of the bistro he was trying hard to walk on the sweet footsteps that her feet left in the snow -

An 86 swallowed her and he stood there a few more minutes, like so many other times (his little ritual, the training for the every night *griefing*), he violently felt how the colours of the city dribble in the lids of the ditches (the ones which have holes are the unlucky ones); she had gone and there wasn't anything left to watch -

I was like one of those sinister puppets, with X-es instead of eyes. At the end of Mecet Street you could hear - very still, muted by the dirty snow - the strange laments of the gipsy women (*Scrappiiinggg, I buy scrappiiinggg*), which affect me deeply, almost as much as the little communications on the poles (*a little Florida turtle lost - in treatment - substantial reward for the finder*) that have disturbingly increased lately...

Cîntec eXcesiv IV

Apă, apă peste tot, și nici un strop de băut,
50 de posturi TV, și mai nimic de văzut,
întins în pat – și-mi pare că mășăluiesc –
cu ochii injectați, privesc
știrile, poate va arde
ceva pe strada Sfintii Voievozi
și, preț de-o clipă,
o să îți zăresc
picioarele-n ciorapii galbeni, când ieși
fugind,
din bloc,
ferindu-ți fața
nu atît de foc, cît de solzii
reci ai camerelor
video
care nu adăpostesc,
cum simți că nu te mai adăpostesc
cuvintele (îmi spui că nu știi
dac-o să mai scrii

Excessive Song IV

Water, water everywhere, not even a drop to drink,
50 TV channels, almost nothing you could watch,
lying on the bed – and it seems that I'm marching –
with bloodshot eyes I'm watching
the news, maybe something
is going to burn on Sfintii Voievozi Street
and, for a moment,
I will see your
legs in yellow stockings, when you go out
running
coming out of the block,
covering your face
not from the fire, but from the cold
scales of the video
cameras
which do not shelter,
the way you feel that words do not
shelter you any more (you tell me you do not know
if you will write any more

și ți-e frică), deși
the word
is a way of murdering
the outside world, adică
tot ce i-a rămas
unuia ca mine,
ce i-ar mai fi rămas
uneia ca tine,
„genul de oameni
care nu se simt bine nicăieri,
indiferent de orice”,
cum îmi spuneai
într-un mail.
În curînd o să mă uiți, Ruxandra,
și-n timp, încet încet, mesajele mele
le vei trece-n junk-mail.

and you are scared), although
the word
is a way of murdering
the outside world, that is
all that is left
for one like me,
what would have been left
for one like you,
“the kind of people
that do not feel good anywhere
no matter what,”
as you told me
in an e-mail.
You will soon forget me, Ruxandra,
and in time, slowly, you will put
my e-mails in the junk-mail.

Rostogol

Ne uitam la Paranoid Park și m-a sunat mama.
Am dat telefonul pe silent și am continuat să mă uit.
C. îmi mîngîia un genunchi și chiar la sfîrșit
mi-am amintit de skateboardul (pe ambalaj scria ποστορον)
pe care mi l-a cumpărat mama din piață de la ruși
când aveam cîșpe

și eram de cîțiva ani un băiat fără tată și Nuțu la fel,
iar el era doar un băiețel ras în cap, mai mic (într-o poză)
decît buchetul de gladiole pe care i l-a dus învățătorului
în prima zi de școală. Copii necăjiți, la 32 îmi dau seama
la finalul unui film vechi, ce suferea mama cînd
ne vedea așa.

Pînă mi l-au furat, am frecat zi de zi cu rostogolul asfaltul
și scările de marmură de la syndicate (și cine mai avea
pe atunci placă – într-o noapte cu ploaie am coborît toată
valea pînă la Răchiți, printre mașini, și i-am dus lu bunica

Skateboard

We were watching *Paranoid Park* and mother called.
I put on my phone on silent and continued watching.
C. was caressing my knee and right at the end
I remembered about the skateboard (it said ποστορον on the
package)
that my mother bought me from the market from the Russians
when I was fifteen

and I had been a fatherless boy for a few years and Nuțu too,
and he was only a skin head boy, smaller (in a picture)
than the bunch of sword lilies he gave his teacher
in the first day of school. Wretched children, at 32 I realize
at the end of an old movie, how my mother suffered when
she saw us like that.

Until it got stolen, I rubbed the asphalt with my skateboard
every day
and the marble stairs at the trade union building (and who else
had one

înghețată). Abia acum mi-am dat seama, după
atâtea dolii,

(55 de ani, soțul de 20 de ani în pământ apoi mama, tatăl,
și fratele în pământ la un interval de două luni unul de altul,
cui să mai gătească, cu cine să se mai certe acum,
foarte puțin, deloc și-oricum invizibil atinsă de vîrstă,
aceeași voce frumoasă de copil la telefon cînd îmi mulțumește
că am sunat-o),

după atîtea despărțiri, dup-o boală care era să mă termine,
la sfîrșitul unui film vechi, în săptămîna astrală maternă,
după Urania, (mama n-o mai place, de cînd îi prezice
numai de rău), cît de greu e să fii mamă și Slavă Domnului,
la cît de sensibil sînt eu deja, că nu sînt așa ceva și n-o să
fiu vreodată.

in those days – on a rainy night I descended all the
valley to Răchiți, among cars. And I brought grandma
ice cream). I've just realized, after
so many mournings,

(55 years old, her husband buried for 20 years, then her mother,
father,
and brother buried at two-month intervals one after the other,
who to cook for, who to fight with now;
touched by her age very little and anyway, invisible,
the same beautiful child voice when she
thanks me
that I called her),

after so many partings, after an illness that had almost
completed me,
at the end of an old movie, in this astral maternal week,
after Urania, (mother doesn't like her any more, since she has
been predicting her only bad things), how hard it is to be a
mother and thank God,
as I'm already so delicate, that I'm not that and I won't ever be.

Arta moartă a comparației

Pielea i se făcea trandafirie
și sînii îi săltau când mă mișcam în ea
și noaptea în pat îmi spunea pe întuneric
poveștile ei horror de medicinistă.

Aș fi vrut să o iau de nevastă
și să-i văd toată viața sînii săltând
și pielea înrozindu-i-se sub mine
dar nu s-a putut.

Înainte să-mi strîng cortul,
mi-a zis ceva foarte frumos din Semiologie,
că la astm suflul plămînilor e ca vîntul șuierînd pe sub uși,
la pneumonie ca scîrîitul zăpezii aerate sub tălpi
și că plămânii bolnavi de bronșită filfiie
agitați ca porumbeii închiși pe iarnă în voliere.

Am stat o dată în spital cu dramă pancreatică

The dying art of comparison

Her skin turned rose-pink
and her breasts bounced when I moved inside her
and at night in the darkness while in bed she told me
her horror stories from medical school.

I would have married her
to see her breasts bouncing forever
and her skin turning rose-pink under me
but it wasn't possible.

Before I struck my tent,
she told me something very beautiful from Semiology:
with asthma, your lungs' blast is like the wind blowing under
the doors,
with pneumonia, like the creak of aerated snow under the feet
and that lungs affected by bronchitis flutter
tumultuously like pigeons locked in cages during winter.

I was once in the hospital with acute pancreatitis

și în salonul meu era un șofer bătrîn,
cu plămîinii sparți sub un autobuz,
cînd încerca să-i repare motorul.

O bătrînă micuță aștepta toată noaptea
pe un scaun lîngă patul lui. Dormea puțin,
îi pîndea respirația
ca un aparat meteo uitat în munți
care analizează semnalele avalanșei. Bătrînul era
terminat dar bătrîna era o
inspirație pentru femeile noastre
și chiar aveau nevie de așa ceva:
20 de bărbați impotenți (și-o fată cu sarcină extrauterină),

cu tuburi în uretre, intestinele explodate, oasele rupte,
mințile marcate de groază pe veci
și în jur chirurghi tineri și coioși și afară
soarele pe străzi, viața. Așa e întotdeauna la dramele
clare, apare cîte un înger inspirator,

dar în rest, suntem singuri și pierduți

and in my salon there was an old driver
his lungs broken under a bus
while trying to fix its engine.

A little old lady was waiting all night
in a chair next to his bed. She scarcely slept,
watching his breath
like a meteorological device forgotten in the mountains
which analyses the signals of an avalanche. The old man was
done, but the old lady was an
inspiration for women these days
and they really needed one:
20 impotent men (and a girl with an ectopic pregnancy),

with tubes in urethrae, exploded guts, broken bones,
minds forever marked by the horror,
young and virile surgeons around and the sun
shining on the streets and life outside. That's how it always is
with definite drama, an inspiring angel appears,

as for the rest of the time, we are alone and lost

în banalitatea zilelor, nici măcar răbdători ca porumbeii
ascultînd cum se zguduie în vînt pereții subțiri ai volierei
pentru că n-ai cum să compari nimic cu nimic,

pentru că ești primul om din lume,
primul care trăiește, primul care greșește.

Dacă ar fi să-mi aleg un model inspirator,
ar fi piticul din pasajul Comedia –
iarna trecută, într-o seară, l-a întrebat cineva
de ce nu s-a dus la circ, ar fi trăit altfel,
ar fi avut un loc al lui și o viață interesantă.

Piticul a mîrîit în pardesiul lui de piele
și a refuzat să răspundă. Mi-a plăcut
că se ține tare, chiar dacă doarme uneori
pe scări la clubul Control și fetele cu dresuri
colorate pășesc peste el. În sensul ăsta
am spus ca model de viață – cum aș fi vrut
să fiu dacă n-aș fi plecat cu circul.

in the routinism of the days, not even patient like the pigeons
listening how the cage's thin walls shake in the wind
because you cannot compare it to anything;

because you are the first man in the world,
the first who lives, the first who wrongs.

If I were to choose a role model,
it would be the midget in the Comedy Passage –
one night, last winter, somebody asked him
why he didn't go to the circus; his life would've been different,
he would've had his own place and an interesting life.

The midget grumbled with his leather coat on
and refused to answer. I liked
that he stands his ground, even though sometimes he sleeps
on the stairs at Control club and the girls with coloured
stockings pass over him. This is what I meant by
'role model' – how I would've wanted to be
if I hadn't gone with the circus.

Greenwich

1.

Trecutul îmi strică drogurile,
rudelor și prietenilor mei alcoolici le priește
cumva intră pe schema lor, pe alcool ești acolo,
ca unchi-miu Ion care a murit ca un rocknrolla,
la 50 și ceva beat înecat într-o baltă de cițiva centimetri,
cu două luni înainte murise taică-su la 80 și ceva în somn,
nici bunica nu mai era de mult și Ion n-a mai putut să ducă
restul vieții fără copilăria lui,
la droguri nu e așa, mănânci cu poftă, dansezi,
fuți mai bine, când fuți, te odihnești mai mult
pentru că sistemul de recompense din cap se schimbă
și le primești pe toate pe loc
iar pentru că oricum practic trăiești în ilegalitate,
nu te mai zbați pentru un statut mai curat,
filmele pot fi văzute de mai multe ori,
paranoia te ține departe de belele,
lucrurile fac sens și în general dacă nu te bagi pe alcool,

Greenwich

1.

My past ruins my drugs,
my alcoholic relatives and friends are fine –
somehow it suits them, you're in the right place when you
drink;
as my uncle Ion who died like a rocknrolla,
drowned drunk at 50-something in a puddle of a few
centimetres.
Two months before, his father had died at 80-something in his
sleep,
my grandmother was also long gone and Ion couldn't go on
for the rest of his life without his childhood.
It's not the same with drugs – you eat and dance more,
you fuck better, when you fuck, you rest more
because the reward system in your head changes
and you get everything at once;
and because you are practically an outlaw,
you stop fighting for a fairer rank.

pe heroină, pe cocaină și probabil pe ketamină
 ești ok o veșnicie,
 viitorul e fix cum vrei să fie
 pînă vine trecutul și strică.
 De-aia-i bine să ții aproape și de cîte ceva din prezent care să-
 ți deschidă ușa cînd cheia te uită
 și gesturile cele mai simple te lasă,
 căreia să-i gătești
 ca să nu se omoare numai cu orez și zahăr,
 s-o speli pe mîini din tandrețe
 și să mergeți în parc la casa ciudată
 de pe dealul din Greenwich,
 cu fereastra mare luminată și o rază verde
 ce indică marele meridian al pămîntului
 și-n timp ce vă mîncăți sendvișurile cu somon
 să trimiteți ora exactă și peste cei buni
 și peste cei care v-au luat înapoi curajul
 după ce vi l-au dat.

The movies can be seen more times,
 paranoia keeps you out of trouble,
 everything's cool and usually, if you don't start drinking,
 or blowing heroin, crack and taking ketamine
 you do well forever:
 the future is exactly how you want it to be
 until the past comes along and ruins it for you.
 That is why you should have someone from the present close
 to open the door for you when the key forgets about you
 and your simplest gestures leave you,
 for whom you can cook
 so she won't kill herself eating only rice and sugar,
 to wash her hands with suavity
 and go to the park to the strange house
 on the Greenwich hill;
 its big illuminated window and a green ray
 which indicate the great Earth's meridian
 and while you eat your salmon sandwiches
 to send the exact hour to those who are good
 and to those who took away your courage
 after they had given it to you.

2.

Sid Vicious s-a pișat pe Regină
și Regina l-a îngropat,
(Rotten mai trăiește dar e un terminat)

pentru că așa e să fie,
ea pe bani,
ei pe furie.

Dimineața la metrou
când îi vezi fața de cloșcă,
când mașina de bilete îți respinge

foaia de zece lire prin care ai prizat
toată noaptea ceva inventat de diavol
și scăpat de sub control,

Londra țiue cu ecou ca la nebunie
și zoofobia ta naturală
s-a sălbăticit și se proiectează pe oameni

2.

Sid Vicious peed on the Queen
and the Queen buried him –
(Rotten is still alive but he is a screw-up)

because that's how it is,
they get her with money,
they get them with anger.

In the morning at the subway
when you see her clucking hen face,
when the ticketing machine rejects

your ten pounds bank-note which you used all
night to sniff something invented by the devil
and out of control;

London rings with and echo like mad people do
and your natural zoophobia
has savaged and projects onto people –

pentru că așa tre să fie,
tu pe ură,
ei pe felie.

that's how it's supposed to be,
they get you with hate,
they get them with fate.

Interviu cu Dan Sociu

Când ai început să scrii poezie și de ce?

Când eram copil am avut ceea ce se cheamă hyperlexie – am învățat să citesc de pe la 4 ani, dacă nu chiar mai devreme, singur, de pe ziarele și cărțile din casă. Am fost mereu un copil mai retras, nu participam la jocurile celorlalți atât de des pe cât o făceau alții, iar după ce am învățat să citesc m-am izolat și mai mult în cărți. Citeam orice îmi cădea în mână, cărți pentru copii și pentru adulți, firmele și panourile publicitare, puține pe atunci, în comunism. Când ieșeam, mă opream, spre disperarea mamei-mii, în fața oricărui text din drum și-l silabiseam. Aveam și am, cred, o formă nu foarte gravă de Asperger și căutam orice metodă să mă rup de exterior și de bombardamentul senzorial. Mergeam la filme aproape zilnic, intram printre picioarele altora în cinematograful, fără să plătesc, și vedeam același film de mai multe ori. Pe atunci nu se știa nimic de Asperger, așa că părinții ajunseseră la concluzia că sunt doar „aerian” – nu mă puteam lega singur la șireturi, mă îmbrăcam greșit, dacă eram trimis la magazin după ceva, mă întorceam cu altceva. Toate astea au fost cam după 5 ani, înainte am stat la țară, la bunici,

Interview with Dan Sociu

When did you start writing poetry and why?

When I was a child I had what is called Hyperlexia – I learned how to read when I was four, if not earlier, all by myself, from the newspapers and books I had at home. I was always an isolated child, I didn't take part in other children's games as often as others and after I started reading I lost myself in the books. I read anything that I could, children's books and adults', advertisings and billboards – which were a few back then, during the communism. When I went out, I stopped, to my mother's desperation, to read every text I saw on the way and started syllabifying it. I had and I think I still do, a mild form of Asperger, so I looked for any way of keeping myself away from the exterior world and from the sensory overload. I went to the movies almost every day, I used to make my way in through other people's feet without paying and I saw the same movie repeatedly. Back then, nobody knew about Asperger, so my parents came to the conclusion that I was only “aerial” – I couldn't tie my shoes by myself, I dressed up in a wrong way, if I was sent to buy something I came back with something else.

unde aveam libertate totală și mai puțin stres social, adică nu trebuia să vorbesc cu aproape nimeni toată ziua. Odată ce m-am mutat la oraș, a apărut problema socializării, pe care o făceam cu dificultate, nu mă uitam în ochii celorlalți, nu eram deloc politicos, nu știam ce să spun, nu-mi venea să mă duc la ei și să le împărtășesc gânduri. Un copil cu Asperger e în permanență în pericol să fie atacat și o metodă de supraviețuire e să obțină protecția celor mai puternici, așa că mă împrietenisem cu cei mai răi bătauși din cartier și în același timp încercam să fiu cât mai apreciat de părinți. Cred că orice moment când nu aveam aprecierea lor îl simțeam ca pe un abandon, așa că mi-am dezvoltat un umor de adult, am devenit foarte bun la ce le plăcea lor, la matematică, pentru că tata era profesor de matematică și la literatură, care-i plăcea mamei. Așa am început să scriu, nu-mi amintesc când, e posibil să fi făcut primele încercări mai devreme, dar știu sigur că prin clasa a patra aveam deja un caiet plin de poezii cu rimă, de care părinții mei erau foarte mândri. Un declanșator al poeziilor e posibil să fi fost și o poveste cu o vecină de vârsta mea, care publicase ceva într-un ziar local, la o rubrică pentru tinerele talente și mama mi-a dat-o ca exemplu. N-a fost deci o dorință

All of this happened after I turned five; I had lived in the countryside before, at my grandparents'. There, I had total freedom and less social stress, that is, I didn't have to talk to almost anybody all day long. Once I moved into the city, the problem of socialization appeared – I found it quite difficult, I didn't look into people's eyes, I wasn't polite at all, I didn't know what to say, I didn't feel the need to go and share my thoughts. A child with Asperger is always in danger of being attacked and one way to survive is to have the protection of those who are stronger. So I befriended the worst bullies in the neighbourhood and at the same time I was trying to be as appreciated as possible by my parents. I think that every time I didn't get their appreciation felt like an abandonment, so I developed the humour of an adult. I became very good at what they liked: Maths, because my father was a Maths teacher and Literature, because that's what mother liked. This is how I started writing; I don't remember when, it's possible I had tried earlier, but I know for sure that in the fourth grade I already had a notebook full of rhymes, of which my parents were very proud. It's possible that a story about a neighbour of my age was a trigger for my poetry, because mother gave her as an

de a mă exprima și nici mai încolo nu știu dacă asta m-a împins să scriu, dar în principal nevoia de a mă integra, de a fi apreciat de ceilalți. De fiecare dată însă am strâns șuruburile cât de tare am putut, ca să fiu sigur – n-ajungea să scriu compuneri de nota 10, trebuia să scriu poezii cu rimă și metru fix (și în compuneri, pentru că le disprețuiam, investeai mai puțin efort, așa că îmi ieșeau de nota 8). La fel am făcut și în relațiile cu amicii și în cele cu femeile, le-am dat toată atenția, am fost fascinat de tot ce le interesa, m-am dedicat total, am încercat să fiu mai mare ca viața, ca un personaj de film sau de carte. În același timp, efortul e foarte calculat, poezii, nu romane, pentru că se scriu repede și efectul e imediat.

De ce poezie mizerabilistă/biografică?

Era ceva ce nu se făcuse, în primul rând și aveam astfel un avantaj. Puțini au atâtea scrupule ca mine să-și pună în texte poveștile din familie, mai ales când acestea sunt scandaloase. Și oricum, de ce să nu scriu despre mine? Metoda primelor mele

example and she told me that she had published something in a local paper, in a column for young talents. So I didn't wish to express myself and I don't know if this was the case later on, too. Mainly, I felt the need to belong, to be appreciated by others. Every time, though, I had to crack down on something just to be sure – it wasn't enough to write compositions and get tens, I also had to write poetry with rhyme and fixed poetic metres; because I despised them, I didn't work that hard on the compositions so I got eights. I did the same in the relationships I had with my friends and with women – I gave them all of my attention, I was fascinated about all that was interesting for them, I fully dedicated myself. I tried to be bigger than life, like a book or movie character. At the same time, the effort is calculated, poems, not novels, because they write faster and the effect is immediate.

Why misery/ biographical poetry?

First, because it was something that hadn't been done before and so I had an advantage. Few have so many qualms as I do about using their family stories in their texts, especially when these are scandalous. And anyway, why shouldn't I write

Translation
Café

texte autobiografiste era umorul cinic, dar nu apăsat cinic, natural. Scriam despre moartea tatei și povesteam cât de încântat eram că-mi apărea numele în ziar, la rubrica Decese, într-un anunț publicat de colegii mei de clasă. Aveam 12 ani, totuși, lipsa de tristețe convențională era șocantă chiar și pentru un puber. Dar era adevărat, chiar nu simțeam doliul și nu l-am simțit nici mai târziu. Prima carte are tonul ăsta nepăsător dar mai încolo mi-am dat seama că nu pot să merg prea departe cu așa ceva. Lumea vrea să dramatizezi, așa că în „Cântece excesive” am mimat tot felul de probleme. Sociale, cu sărăcia și viața grea, amoroase, cu dragostea neînțeleasă. Nu că nu aș fi suferit la viața mea, dar erau alt fel de suferințe, mai greu de împărtășit, pentru că erau suferințele unui izolat, suferința izolării. Pe astea am încercat să le prind mai încolo, dar până atunci trebuia să-mi fac un nume. Trăiam ca un boschetar, alcoolic, într-o casă fără căldură, apă și lumină, aveam deja câteva ierni de când o duceam așa. „Cântece excesive” mi-a adus un job și o iubită care m-a scos din mizerie. Dar toate astea nu le-am premeditat, deși un critic literar spunea că da. M-am sugestionat să simt ce trebuia să simt, de teamă că nu simt ca alții și rezultatul a fost o poezie foarte intensă. Intensitatea o am

about myself? The method of my first autobiographical texts was cynical humour, but a natural one. I used to write about my father's death and say how thrilled I was that my name was in the paper, in the Agony column, in an ad published by my classmates. I was twelve, still, the lack of conventional sadness was shocking even for a pubescent. It was true, though, I didn't really feel like mourning and I didn't feel it later either. My first book has this casual tone, but later on I realized that I couldn't go too far with it. People want you to dramatize, so in *Excessive Songs* I mimicked all kinds of issues: social issues, necessities and hard life, amorous and inexplicable love. It's not that I hadn't suffered before, but it was another kind of suffering, harder to explain, because it was the suffering of an isolated man, the suffering of isolation. I tried to write about this later, but I had to make a name for myself until then. I was living like a homeless person, an alcoholic, in a house without heat, water and electricity; a few winters had already passed since I started living like that. *Excessive Songs* brought me a job and a girlfriend who took me out of my misery. I didn't premeditate this, although a literary critic said that I did. I got myself to feel what I had to feel for fear that I didn't feel like other people do

în mine dar cauzele ei sunt altele decât ce spuneam acolo. Dar toate astea sunt de fapt doar speculații, un răspuns mai corect ar fi că n-aș fi putut să scriu altfel. Aproape orice poezie pe care am scris-o am simțit-o ca pe o necesitate, ca și cum mă împingea ceva. Eram și foarte trist, de fapt, mă simțeam mizerabil. Era și o sfidare a poeziei lui Eminescu, frumoasă, serafică, ruptă de cele pământene. Între timp am învățat să apreciez mai mult poezia lui, muzicalitatea ei, în special în ultimii ani, de când scriu în rime.

De ce ai trecut la rime?

Mi-a plăcut întotdeauna poezia muzicală, dar moda poetică a momentului îmi cerea s-o disprețuiesc. Când ești tânăr, ești de multe ori foarte conformist, deși ar părea că ești mai rebel. Ți-e teamă să-ți placă exact ce-ți place și mergi pe drumuri care nu sunt ale tale doar din nesiguranță. Aș fi putut să mă împrietenesc și de pe atunci cu rima dacă aș fi ascultat hiphop, ca atâția dintre cei de vârsta mea, dar hiphopul îmi dădea impresia de facilități, limba română permite rima ușor și

and the result was an extremely intense poetry. I have the intensity within myself, but its causes are different from what I was saying there. But all of these are just speculations, a fairer answer would be that I couldn't have written anything else. I felt almost every poem that I wrote like it was a necessity, like there was something pushing me to do it. I was also very sad, actually I felt miserable. At the same time, it was also a defiance to Eminescu's poetry, beautiful, seraphic and otherworldly. In the meantime, I have learned to appreciate his poetry more, its musicality, especially in the last few years, since I started using rhyme.

Why did you start using rhyme?

I've always liked melodious poetry, but the poetic style of the moment made me despise it. When you're young you're a conformist most of the times, although it may seem that you're more rebellious. You are afraid of liking exactly what you like and you take paths that you don't want to, only out of insecurity. I could've befriended rhyme since then if I had listened to hip-hop music, like many others of my age, but it gave me the impression of lightness. Romanian is a language

Translation
Café

să le faci așa una după alta nu e mare lucru, abia când le legi la distanță de un vers două începe adevărata meserie. Și am început să apreciez meșteșugul, aș vrea să fiu doar atât, un bun meșteșugar, ca un pictor bun, problema e că nu poți să vinzi poeziile ca pe tablouri, ceea ce e și până la urmă un lucru bun, dacă nu le valorizezi în bani, nici nu se demonetizează.

Revenind la mizerabilism, autobiografism și la -isme în general, de la un punct încolo, poezia ta nu se mai încadrează angajat într-o categorie unică, e o încercare de a schimba mereu formele sau altceva?

Orice -ism nu e decât accentuarea unor tehnici sau mijloace artistice, suprarealismul face o artă în sine din asocierile incongruente sau surprinzătoare și din elipsă, ia adică un procedeu literar și îl face nu doar central, îl și repetă masiv, în defavoarea altora. Dacă înainte aceste procedee creau momente de straniu sau de surpriză, suprarealismul vrea să le creeze permanent. Mie mi se pare prea puțin și plictisitor de la un punct încolo să frec aceleași corzi, indiferent de cât de bine

that can easily permit rhyme and to make one rhyme after another is not a big deal. It is only after you link them at a distance of more than one or two lines that the real deal begins. Therefore, I started to appreciate artifice, I would like to be just that, a good craftsman, like a good painter. The problem is that you can't sell poetry like paintings, which is also a good thing, if you don't value them in terms of money, they don't devalue either.

Going back to miserable-ism, autobiographism and "-ism" in general, from a certain point on, your poetry doesn't actually fit in a single category. Is it an attempt to always change the form or something?

Any "-ism" that I use is nothing but the emphasis of some artistic techniques or methods. Surrealism creates itself an art from the incongruent or surprising associations and from ellipse. That is, it takes a literary device and makes it not only central, but it also repeats it intensely, weighing against others. If before these devices created moments of strangeness or surprise, surrealism wants to create make them permanent. For me it is not enough and boring from a certain point on to play

aș ajunge să o fac. Ar fi și o minciună filozofică și psihologică, dacă pot să spun așa, pentru că n-ar exprima toate fațetele personalității mele și ale lumii. În plus, vreau să arăt cât de versatil pot să fiu, să arăt cât de bun artist sunt. Miza mea nu e doar să schimb tehnicile, să trec de la una la alta, e să schimb conștiința care scrie, perspectiva, să subminez astfel ceea ce se cheamă identitate, cam cum a făcut-o Pessoa. Doar că dacă la el toate acele identități diferite care scriau erau construcții mentale ale unui om foarte stabil altfel în viața lui, la mine schimbările de conștiință le-am făcut brutal, mi-am schimbat de zeci de ori mediul, mi-am alterat cu substanțe mintea până ajungeam în zona nebuniei și a depresiei, pentru că aveam nevoie de zona aia ca de un adevăr mai sever. Am ajuns uneori să mă exprim ca un robot depresiv, cineva care s-a despărțit de atâția oameni și locuri, căruia i-au murit atâția oameni dragi din familie și a pierdut atâtea că n-a mai rămas din el nici măcar confuzia, doar o melancolie fără melancolic. Nu e nici măcar actorie, nu e schimbarea unor măști, sunt schimbări profunde interioare, ca niște vieți care se duc și mă nasc în altele.

the same strings, no matter how good I might be at it. It would be both a philosophical and a psychological lie, if I may say so, because it wouldn't express all of the aspects of the world and of me. Besides, I want to show how versatile I can be, to show what a good artist I am. My goal is not only to change the techniques, to move on from one to another, but to change the consciousness that writes, the perspective. Thus, to undermine what is called identity, like Pessoa did, in a way. The difference is that with him, all those different identities that wrote were mental constructions of a man otherwise very stable in the real life, but my changes of consciousness were brutal. I changed the environment dozens of times, I tainted my mind with substances until I got to the verge of crazy and depression because I needed that like I needed a severer truth. I sometimes got to express myself like a depressive robot, like someone who had parted with so many people and places, like someone to whom so many dear people in his family had died. A person who had lost that much that there is nothing left of him, not even confusion, only a melancholy without the melancholic. It is not even acting, it is not about the changing of some masks, they are profound internal changes – as some lives that pass

away and I am born in new ones.

Cât de greu e să-ți schimbi felul de a scrie?

Cumva, mi-e foarte ușor, mereu am avut impresia că nu am un eu foarte clar. Când citesc ceva, mă uit la un film sau sunt într-un moment erotic cu o femeie, uit complet de mine. Se presupune că acestea sunt oricum momente de uitare, dar în cazul meu e ceva mai mult; știu de la alții că atunci când citesc, se identifică sau nu cu personajele și situațiile, au reacții de respingere sau atracție, se gândesc la ei înșiși, la viața lor, în raport cu ceea ce e pe pagină. La mine nu e deloc așa, uit total de mine, ca și cum n-aș mai fi. Și acest fenomen mi se întâmplă aproape continuu, așa se face că sunt transformat de ceea ce trăiesc. Fiecare dintre textele și cărțile mele sunt profund influențate de mediul în care mă aflu când le scriam și mai ales de oamenii care erau importanți atunci pentru mine, partenerii în primul rând. Așa că fiecare text are ceva din spiritul lor, din dispoziția lor psihică, din felul lor de a vedea lumea, pe care îl împrumutăm. Nu e deci deloc greu să devin un altul, deși e derutant, îmi ia ceva timp să înțeleg diferența de la o identitate la alta.

How hard it is for you to change your style in writing?

It is somehow very easy, I have always had the impression that I do not have a definite "I". When I read something, I watch a movie or I have an intimate moment with a woman, I completely lose myself. These are moments in which you lose yourself presumably anyway, but it is something more in my case; I know from other people that when they read, they identify with the characters and situations or not, they are repelled or attracted, they think about themselves and their life, related to what it is written on a page. For me it is not like that, I completely lose myself as if I did not exist. And this happens almost ceaselessly, that is why I am transformed by what I experience. Each of my texts and books are profoundly influenced by the environment in which I was when I was writing them and especially by the people that were important to me then, my female companions especially. Therefore, each text has something of their personality, their morals, the way in which they saw the world, which I borrowed. So it is not hard at all to become another, although it

Translation
Café

June 2017

is confusing, it takes a while for me to understand the difference of one identity to another.

De ce ai scris și proză?

Aș zice că din motive pragmatice, pentru că un autor de romane e mai luat în serios în societate și aveam nevoie de asta pentru supraviețuire, să primesc joburi și alte posibile beneficii, plus o nevoie comică la un boem ca mine de a arăta că sunt și serios. Dar de fapt n-am scris niciodată proză serioasă, așezată, la care să se vadă o construcție. Prozele mele sunt scrise în maxim două săptămâni, chiar și un roman de 250 de pagini ca *Nevoi speciale* și sunt mai degrabă niște poeme expandate. Ce e bun la ele, în măsura în care e ceva bun, e vocea care povestește dezinhibată, exhibiționismul ei, ca al unui om la terapie. Poate că și sunt terapii pentru mine și sper că inspiră și în cititori o dorință de a se confesa onest, ceea ce e de mare ajutor oricărui suflet în momente grele. Dar de fapt nu-mi pasă atât de mult de beneficiile pe care le are un cititor, e doar un spectacol și efectele sunt cele ale unui spectacol. Când citești o carte e adevărat că ești un altfel de spectator, trăiești în intimitate intimitatea altuia, e ca telepatia, îl simți pe un altul, dacă a

Why did you write prose as well?

I would say that I did that for pragmatic reasons, because a novelist is taken more seriously by the society and I needed this to survive – to get jobs and other possible advantages, plus a comic need for a Bohemian like me to show that I can be serious, too. But I have actually never written serious, structured prose – there is no construction. My novels are written in two weeks at most, even a 250-page novel like *“Special Needs”*, and they are rather extended poems. What is good about them, so far as there is something good, it is the voice that narrates freely, its exhibitionism, as of a man in therapy. Maybe they are really therapies for me and I hope that they inspire the readers too, to confess sincerely, a thing that it is of great help to any soul at hard times. But I actually do not care that much about the benefits that a reader gets, it is just a show and the effects are those of a show. When you read a book, it is true that you are a different kind of a spectator. You live in intimacy the intimacy of another – it is like telepathy,

Translation
Café

June 2017

reușit, bineînțeles, să te ducă acolo. Proza, pentru că e mai extinsă, te scufundă mai adânc în acea intimitate, dar până la urmă asta poate s-o facă și un volum mai gros de poezie, cum e antologia mea de autor de la editura Polirom, care are peste 200 de pagini de poezie, ceea ce e echivalentul unui roman mai scurt și chiar mi-ar plăcea să și fie citită ca un roman, adică să se atașeze cititorul de personajul principal.

Poemul-volum de 20 de pagini Vino cu mine, știu exact unde mergem e foarte diferit de tot ce ai mai scris, ce anume îi e specific?

Efectul pe care l-am urmărit cu acest poem e cel pe care îl trăiești în prezența unuia dintre acei nebuni charismatici care spun ceva delirant dar frumos, care pare să se apropie de un sens, fără ca niciodată să-l atingă. Auzi astfel de schizofrenici uneori pe stradă, țin discursuri lungi, ciudate și parcă educate, ca și cum ar fi fost cândva oameni educați. Acesta e un nivel de lectură, cel la prima mână, pentru orice fel de cititori. Un altul e ceva mult mai tehnic și vizibil numai pentru cititorii mai analitici, care reușesc să observe mecanismele unui text. M-am jucat cu treceri de la metaforic la literal și invers, cu accidentări

you feel the other person if he succeeded, of course, to get you there. Prose, because it is broader, gets you deeper into that intimacy. But after all, this can be done by a thicker volume of poetry, too, such as my anthology from Polirom is: it has over 200 pages of poetry, which is the equivalent of a shorter novel and I would like it to be read as a novel, that is, for the reader to get attached to the main character.

The poem-volume in 20 pages "Stay with me, I know exactly where we're going" is very different from all that you have written. What is special about it?

The effect that I wanted to create with this poem it is the one that you experience near one of those crazy charismatic people that says something delirious but beautiful, something that seems to get closer to the sense without ever reaching it. You sometimes hear such schizophrenics on the street, they have long and weird speeches that somehow seem educated, as if they were once cultivated people. This is one level of reading, at first hand, for any kind of readers. Another is something more technical and visible only for the more analytical readers, who succeed in observing the mechanisms of a text. I have

ale logicii, cu absurdul. Toate acestea sunt conținute și în discursurile acelor schizofrenici de care ziceam, e interesant, dacă asculți cu atenție ce spun aceștia, să detectezi transformarea simbolicului în concret, asociațiile surprinzătoare între elemente îndepărtate semantic și tot felul de jocuri ale limbajului, ceea ce confirmă teoria că mintea creativă, a unui poet sau a oricărui tip de artist, e o minte asemănătoare celei a schizofrenicului, doar că artistul reușește cumva să se mențină deasupra nebuniei și să nu se scufunde. E acolo, în poemul meu, și o dorință de distrugere pură, de a distruge poezia, sensurile, limbajul, o violență rece, cum îi zice criticul Bogdan Alexandru Stănescu și așa spune și un psihanalist, Bion, despre schizofrenici, că au o ură pe limbaj, adică pe ceea ce ne leagă unii de alții. Sigur, schizofrenia e o boală, cauzele ei sunt fiziologice, nu știu cât de corect e să-i atribuim bolnavului astfel de intenții sofisticate, dar e ceva în ce spune Bion: în cazul paranoiei, după cum am observat la mine, în momentele când experimentam cu mintea mea, se întâmplă o separare între emoție și gândire. E ca și cum deodată nu mai ai încredere în ceilalți, în atașamentul și afecțiunea lor, asta și pentru că slăbește la tine înșuți, și atunci tot ce fac ei ți se pare că e făcut cu scopuri

played and I have moved from metaphorical to literal and vice versa, with logical accidents and the absurd. All of these are also included in the speeches of the schizophrenic people I was talking about. It is interesting if you listen closely to what they tell to detect the transformation of the symbolic into concrete, the surprising associations of semantically distant elements and all sorts of language games. This confirms the theory that the creative mind – of a poet or any other kind of artist – is a mind that resembles one of a schizophrenic. The difference is that the artist somehow manages to maintain above madness and not sink into it. It is there in my poem, a wish of pure destruction, destruction of the poem, of denotation and language. A cold violence, as critic Bogdan Alexandru Stănescu calls it and this is also what Bion, a psycho-analyst says about schizophrenics: that they hate language, that is, what connects us all. Sure, schizophrenia is an illness, its causes are physiologic. I do not know if it is fair to assign the disordered such sophisticated intentions. But there is something that Bion says: in the case of paranoia, as I noticed at me, during the moments when I experimented with my mind, a separation between emotion and thought occurs. It is as if, suddenly, you stop trusting other

pur raționale, că vor doar să te folosească, să te exploateze sau chiar să te distrugă. E adevărat că toți ne și folosim unii de alții, dar nu e numai atât, doar că paranoicul vede numai asta. Paranoicul s-ar simți adecvat și s-ar descurca mai bine ca alții într-un moment de nebunie colectivă, într-un război sau o foamete sau o situație de acest gen, când într-adevăr, din oameni rămâne numai reptila de la baza creierului. În situații de prosperitate, reptila, deși vie, e condiționată și de alte mecanisme și ținută în frâu. Ce m-a interesat însă pe mine la paranoia e efectul de straniețe și un oarecare adevăr fundamental pe care îl are, adică toți știm cumva că există în noi acea reptilă și că s-ar putea trezi într-un moment de criză.

people, their attachment and affection. That is because it gets diminished for you and after that, all they do seems to be done for purely rational reasons, that they only want to use you, exploit you or even destroy you. It is true that we all use one another, but it is not just that – the paranoiac sees only that. The paranoiac would feel that he belongs and would cope better than others in a moment of collective madness, in a war or hunger or any other situation of that sort; when indeed, the only thing that is left of humans is the reptile at the foundation of the brain. In times of prosperity, the reptile, although alive, is also conditioned by other mechanisms and kept in control. The thing that interested me about paranoia is the strangeness effect and a somewhat universal truth that it contains: we all know that that reptile exists in each of us and that it could wake up in a moment of crisis.

